Suština dobročinstva

Zatvorenost je često iskušavala naše dobročinstvo. Nije lako živeti u zatvorenom, a jedan pored drugog. Kad smo vrlo bliski, dodirujemo granice jedni drugih i one traže od nas »više ljubavi« koja se zove »trpeljivost«. Utešno je znati da se i Kjara Lubik susrela s tom vrstom teškoća u svom životu u zajednici. Evo njenog iskustva.

(...) Imam u ruci, ovih dana, knjigu (...) pod nazivom *Tajna Majke Terezije*, iz Kalkute, naravno. Otvaram je po sredini, gde govori o »mistici ljubavi«. Čitam to i druga poglavlja. S velikim zanimanjem uključujem se u te stranice: sve što se tiče ove buduće svetice lično me zanima: ona je godinama bila moj dragoceni prijatelj.

Izuzetna radikalnost njenog života, njen totalitarni poziv koji me impresionira i gotovo plaši, ali pre svega podstiče da je oponašam u onom tipičnom radikalnom i totalitarnom opredeljenju koje Bog traži od mene. (...) Pokrenuta tim uverenjem, uzimam u ruke naš Statut, uverena da ću tamo naći meru i tip radikalnosti života koje Gospod traži od mene. Otvaram i odmah, na prvoj stranici, doživljavam mali duhovni šok, poput trenutnog otkrića (a poznajem ga gotovo šezdeset godina!). To je »norma svih normi, premisa svakog drugog pravila« mog i našeg života: rađati – kako se izrazio papa Pavle – i uzajamnom ljubavlju čuvati, pre svega, (...) Isusa među nama. (...)

U međuvremenu, predlažem da živim pravilo u svom fokolaru i s onima koji su mi najbliži. Ali znamo: »Ko je bez greha, neka prvi baci kamen.«[1] Pa čak ni u našoj kući nije uvek sve savršeno: poneka suvišna reč, moja ili nekog drugog, previše ćutanja, nepromišljeni sud, poneka mala zavisnost, tu i tamo loše podneta patnja, zbog čega je Isusu sigurno neprijatno među nama, ako već i ne sprečava Njegovo prisustvo. Razumem da moram da budem prva koja Mu daje mesto, izglađujući sve, ispunjavajući, začinjavajući sve najvećom ljubavlju; sve što je u drugima je i u meni, »podnosi se« – reč koju uglavnom ne koristimo, ali je apostol Pavle toplo preporučuje. Podnositi jedni druge nije tamo neko dobročinstvo. To je posebno dobročinstvo, suština dobročinstva.

Počinjem. I nije loše, zaista ide! Više puta odmah bih pozvala svoje drugarice da učine isto. Međutim, sada ne. Osećam dužnost da prvo napravim sve što je moj deo. Tada ima učinka. To mi srce takođe ispunjava srećom, možda zato što se na taj način On ponovo pojavljuje i ostaje. Reći ću kasnije, ali nastavljam da osećam dužnost da se i dalje ponašam ovako, kao da sam sama.

I moja radost je preplavljujuća kad me Isusove reči podsete: »Milosti hoću, a ne žrtve.«[2] Milosrđe! Evo vrhunskog dobročinstva koje se traži od nas i vredi više od žrtve, jer najlepša je žrtva ljubav koja takođe zna da trpi, koja zna, ako treba, da oprosti i zaboravi. (...) To je radikalnost, to je totalitarnost koja se traži u našem životu.

Kjara Lubik

(Telefonska konferencija, Roka di Papa, 20. februar 2003)

Preuzeto iz: »Biti mala Marija«, u: Chiara Lubich, Razgovori telefonom, str. 650. *Citta nuova* Ed., 2019.

[1] Up. *Jn* 8, 7.

[2] *Mt* 9, 13.